

[Knud Jespersen.]

vil. Men de vejer jo en hel masse imod en 500-600 oliearbejdere, der pludselig opdager, at de er blevet samfundsvigtige, samfundsnødvendige til 30 kr. og 80 øre i timen, og at de pludselig kan sætte det hele ud af kraft. Men bør man da ikke, i alt fald i socialdemokratiet, rette sig efter os, lytte lidt til fagbevægelsen? Jeg tror nok, man har gjort det. Men lyt lidt mere og drag så den konklusion, at man kan godt redde regeringen, men man kan ikke redde noget, der minder om arbejderpolitik, hvis man fortsat pantsætter sin frihed hos augustforligets partier. I dette overenskomstår har man haft indgreb fra forligspartiernes side første gang i marts 1975, så i september, derefter i august 1976, og nu har man det for fjerde gang. Og så taler man om, at man har respekt for demokratiet. Det er ikke det, vi forstår ved realpolitik.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, er vi fortrinsvis imod. Vi synes, det er noget elendigt makværk.

Brusvang (CD):

Man kan ikke tage ordet efter hr. Knud Jespersen uden i hvert fald at kommentere en enkelt af hans urimeligheder.

Jeg ved ikke, om man lagde mærke til – jeg har skrevet det næsten ordret ned – at hr. Knud Jespersen sammenfattede sin vurdering et sted i sin tale med, at dette lovkompleks var en sammenrotning af partier imod de fattige i samfundet.

Når vi nu lige tænker nogle ganske få dage tilbage og tænker på, hvem det egentlig var, der blev ramt af oliearbejdernes vilde strejke, var det dem ude i Hellerup, som havde 4.000-5.000 l olie liggende i kælderen? Nej, det var dem, der boede i de små lejligheder på Nørrebro, og som brugte petroleum til opvarmning. Det er bl. a. disse vilde strejker, som lovforslaget har til hensigt at bekæmpe.

Om de vilde strejker følgende på CDs vegne: Vi finder, at de vilde strejker efterhånden har udviklet sig til lidt af en folkesygdom. Vi opfatter de vilde strejker som et anslag imod dansk fagbevægelse, imod den position, den sikkerhed og den levestandard, som danske lønmodtagere er kommet op på. Det er dog den almindelige normale danske fagbevægelse, der har skaffet den ved lovlige midler og ikke ved vilde strejker.

Vi opfatter også de vilde strejker som et an-

slag imod dette samfunds retsbevidsthed. Hvor man hidindtil har betragtet en aftale som en aftale og et ord som et ord, oplever vi nu, at aftaler blot er noget, man tramper på.

På det økonomiske felt var og er de vilde strejker et meget beklageligt anslag imod augustforligets sigte. Den lønhamstring, som de vilde strejker var udtryk for, gjorde naturligvis, at forudsætningen for dette forlig i givet fald ville være totalt sprængt, inden det trådte i kraft, hvorefter man kunne kigge i vejviseren efter stabilitet og inflationsbekæmpelse.

Derfor finder centrum-demokraterne, at det er særdeles ønskværdigt, at vi har fået et forlig med regeringen om denne lovgivning om stop for priser, husleje og indkomst. Det, der for centrum-demokraterne at se er noget af det allervigtigste og noget af det, som CD brugte mange kræfter under forhandlingen på at få med ind i teksten, var bestemmelser om, at de lønaftaler, der blev fremprovokeret gennem overenskomststridige kampskridt, skulle være ugyldige. Der har været stillet mange spørgsmål om, hvilken betydning den bestemmelse har, når der ikke er bødesanktion. Jeg er ikke i tvivl om, at den i hvert fald har følgende virkninger: for det første er en arbejdsgiver, som måtte være tvunget til at indgå en sådan aftale, ikke fremover juridisk forpligtet. Han kan altså når som helst frigøre sig fra denne aftale under henvisning til, at den er ugyldig.

Men måske er det allervigtigste, at skulle der være en arbejdsgiver, som alligevel har accepteret at betale, og som har gjort det i nogen tid, kan den, der har gennemtruffet en ulovlig aftale, ikke i en overenskomstsituation støtte ret på denne aftale. Det vil være et ugyldigt grundlag for den overenskomstforhandling, der skal finde sted.

I forbindelse med oliestrejkerne vil jeg gerne erindre om den store debat og den efter centrum-demokraternes mening særdeles vigtige beslutning, vi traf i dette folketing den 5. juni om de fysiske blokader. Det var CD, der tog det initiativ, der udløste den debat, der vist varede 12 timer. Jeg husker tydeligt, at der fra mange sider rettedes bebrejdelser imod os, fordi vi på folketingets sidste dag holdt denne sag fast og tvang folketinget til at blive inde i 12 timer for at få løst dette problem. Men jeg fortryder ikke et eneste øjeblik, at vi tog det ansvar på os. For det cirkulære, som blev en følge af folketingets beslutning, et cirkulære, der ikke på nogen måde kriminaliserede yderli-